

Νεανικά Σαλπίσματα

Διμηνιαίο Ηλεκτρονικό Περιοδικό
Διανέμεται ΔΩΡΕΑΝ

Καλά Χριστούγεννα !

Διαβάσαμε κάπου:

«Δεν κερδίζεις υπόληψη φορώντας πολυτελή ενδύματα, αλλά φορώντας ενδύματα καλών πράξεων.»

«Ανώφελη είναι η νηστεία, όταν περιορίζεται μόνο στις τροφές.»

Πατερικές Διδαχές Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου

Περιεχόμενα τεύχους:

Η γέννηση Του Χριστού	1
Τα Εισόδια Της Θεοτόκου	2
Σαρακοστή των Χριστουγέννων	2
Άγιος Στυλιανός	3
Προσευχή, το κύριο έργο του ανθρώπου	3
Όχι «δικό μου» ή «δικό σου» μέσα στον γάμο	4
Η θρησκευτική και διανοητική μόρφωση των παιδιών	4
Γιατί δεν έρχεσαι ποτέ όταν σε θέλω;	5
Που βρίσκεται η ευτυχία;	5
Βυζαντινά Κάλαντα	6
Διάβασα κάπου...	6

Η Γέννηση Του Χριστού μας, 20 αιώνες πριν, υπήρξε η ανατολή εκείνη που φώτισε τον κόσμο με το φως της αληθινής θεογνωσίας· «ανέτειλε τω κόσμω το φως το της γνώσεως». Ήταν ασφαλώς πνευματική ανατολή. «Ανατολή ανατολών» την ονομάζουν οι υμνογράφοι. Ανέτειλε το φως του ουρανού σε έναν κόσμο που ήταν επί χιλιάδες χρόνια βυθισμένος στο σκοτάδι. Τι σκοτάδι αλήθεια! Οι άνθρωποι είχαν εξομοιωθεί με τα κτήνη. Όπως χαρακτηριστικά το περιέγραψε ο Ψαλμωδός στον 48ο Ψαλμό (στίχ. 13): «Και άνθρωπος εν τιμήν ου συνήκε, παρα συνεβλήθη τοις κτήνεσι τοις ανοήτοις και ωμοιώθη αυτοίς»· ο άνθρωπος δε συνειδητοποίησε την ύψιστη τιμή που του έκανε ο Θεός. Αλλά τί έκανε; Έδειξε την ίδια συμπεριφορά με αυτή των ζώων και εξομοιώθηκε με αυτά. Έγινε και αυτός σαν ζώο. Κτήνος! Κτήνος! Ενώ ήταν προικισμένος με μοναδικά χαρίσματα, με λογικό και ελευθερία, τα σπατάλησε και τα δύο. Παράχωρησε την ελευθερία του στην τυραννία των δαιμονικών παθών και εξευτέλισε το λογικό του, προσκυνώντας ως θεό του τα είδωλα, δηλαδή, τους δαίμονες. Μέσα βέβαια, στον απέραντο ωκεανό των λαών που ήταν βυθισμένοι στο σκοτάδι, υπήρχε και ένας λαός, ο εβραϊκός, στα σπλάχνα του οποίου σκιρτούσε η ελπίδα για μια μεγάλη αλλαγή, η προσδοκία μιας ανατολής, που θα έφερνε στον κόσμο το φως του ουρανού. Ήταν μια μικρή φλόγα στο απόλυτο σκοτάδι.

Η γέννηση Του Χριστού

Μια φλόγα που συχνά τρεμόσβηνε και που με κόπους και κινδύνους προσπαθούσαν να κρατήσουν αναμμένη οι απεσταλμένοι του Θεού. Οι γενιές διαδέχονταν η μια την άλλη, τα χρόνια περνούσαν, οι αιώνες έφευγαν άπρακτοι και μέσα από τις χιλιάδες των χρόνων μια κραυγή έσκιζε μόνιμα το πυκνό σκοτάδι του κόσμου: Πότε; Τότε! Κάποια στιγμή, τη μια και μοναδική στιγμή του κόσμου, ο ουρανός φίλησε με άπειρη στοργή τη γη και ρόδισε η ανατολή. Ανέτειλε ο ήλιος! Ανέτειλε στη Φάτνη της Βηθλεέμ. Ο ίδιος ο Δημιουργός των πάντων ήρθε να φωτίσει το πυκνό σκοτάδι της γης. Ήρθε! Έφερε τη λύτρωση, χάρισε στις ψυχές την άφεση, έδιωξε τον φόβο και τη φρίκη του θανάτου, έδειξε μες στην πυκνή ομίχλη τον μόνο δρόμο που οδηγεί στον ουρανό. Η νύχτα πέρασε, η ημέρα έφθασε, σκόρπισε το σκοτάδι, το φως απλώθηκε στη γη. Απλώθηκε! Τα έθνη και οι λαοί, από τη νύχτα των αιώνων, πήραν να βγαίνουν προς το φως. Άρχισε του κόσμου η μεγάλη αλλαγή. Η πλάνη των ειδώλων καταργήθηκε. Άνοιξαν των ανθρώπων οι ψυχές. Έλιωσαν παγετώνες χιλιάδων χρόνων και μυριάδων γενεών. 2000 χρόνια τώρα, το φως της Βηθλεέμ φωτίζει τον δρόμο των οδοιπόρων της ζωής. 20 αιώνες, ο ήλιος της δικαιοσύνης, ο Χριστός, ζεσταίνει τις καρδιές, λιώνει τους πάγους του κακού. 2000 χρόνια! Μέχρι τις μέρες μας. Μέχρι τους δισεκτονούς αιώνες, που μαύρα σύννε-

φα επιχειρούν να τον σκεπάσουν. Με μιά κίνηση αληθινής παραφροσύνης, λαοί και έθνη που ζούσαν επί αιώνες μες στο φως, γυρίζουν πίσω στο σκοτάδι, δεν δέχονται το φως το αληθινό. Άρχισαν πάλι να παγώνουν οι καρδιές Μέσα σε τέτοιο ψύχος πολιτικό, θα γιορτάσουμε σε λίγες μέρες τα Χριστούγεννα. Χριστούγεννα σ' έναν παγωμένο κόσμο! Παγωμένο όχι από αύξηση της τιμής του πετρελαίου, αλλά από την απάτη της αμαρτίας, το μανικό κυνήγι των ακάθαρτων ηδονών. Κι είναι ανάγκη πλέον, ο καθένας από μας να σταθεί μπροστά στη Φάτνη του Χριστού, προθυμότερα τώρα από κάθε άλλη φορά. Όσο ο κόσμος μας παγώνει, τόσο οι πιστοί να αυξάνουμε τη θερμότητα της αγάπης μας για Τον Χριστό. Όσο αυτός βυθίζεται στο σκοτάδι, τόσο οι ψυχές μας πιο πολύ να πλημμυρίζουν απ' το φως. Να πλημμυρίζουν! Και γεμάτες ευγνωμοσύνη να ψάλλουν: «Επεσκέψατο ημάς εξ ύψους ο Σωτήρ ημών, ανατολή ανατολών, και οι εν σκότει και σκιά εύρομεν την αλήθειαν...».

Τα Εισόδια Της Θεοτόκου

Μία από τις κυριότερες και μεγαλύτερες Θεομητορικές εορτές του έτους είναι τα «Εισόδια» της Θεοτόκου. Η Εκκλησία μας την τιμά στις 21 Νοεμβρίου, με ιδιαίτερη λαμπρότητα. Η σημασία της εορτής αυτής είναι μεγάλη και ιερή. Αποτελεί τήν βάση και την αρχή για όλη την μετέπειτα ζωή της Θεοτόκου.

Όπως γνωρίζουμε, η Παναγία Θεοτόκος, γεννήθηκε από γονείς γηραιούς, τον Ιωακείμ και την Άννα, που είχαν παρακαλέσει με πολύ πόνο τον Θεό να τους δώσει ένα τέκνο και να το αφιερώσουν στο Ναό Του. Πραγματικά, αυτό και έκαναν. Όταν δηλαδή η Μαρία έγινε τριών ετών την έφεραν οι ίδιοι οι γονείς της στο Ναό και την παρέδωσαν στα χέρια του Ζαχαρία του ιερέα. Αυτός την αγκάλιασε, την ευλόγησε και είπε: «Εμεγάλυνε ο Κύριος το ονομά σου σε όλες τις γενεές. Με σένα θα ευλογηθούν τα έθνη και ο Κύριος θα λυτρώσει τους υιούς του Ισραήλ». Και ανέβασε την τριετή Μαρία στο εσωτε-

ρικό του θυσιαστηρίου, όπου ο Θεός την χαρίτωσε. Και ευφράνθηκε η Παναγία και με αγαλλίαση ψυχής εσκίρτησε και όλοι πνευματικά πανηγύρισαν που έμεινε στο Ναό τον Άγιο, για να αγιασθεί και να γίνει αργότερα η Μητέρα του ίδιου του Θεού. Στην εικονογράφηση του γεγονότος των Εισοδίων της Θεοτόκου, βλέπουμε, στο κέντρο την Παναγία σαν μικρό τριετές κοράσιον, που όμως έχει όλη την ιερότητα της μέλλουσας Μητέρας του Θεού. Ο ιερέας Ζαχαρίας ο μετέπειτα πατέρας του Προδρόμου, έχει ακουμπήσει ευλαβικά και στοργικά το χέρι του επάνω στην κεφαλή της. Την ευλογεί και την υποδέχεται στα άγια των αγίων, φορώντας ενδύματα λειτουργικά και διακριτικό της ιερωσύνης στην κεφαλή του. Η Παναγία στέκει με ιερή σιγή απέναντί του έχει τα χέρια της σε στάση ευλαβική και συγ-

χρόνως κινητική απέναντί του, που δηλώνει την προθυμία και την χαρά της προσελεύσεώς της στον Ναό του Κυρίου. Αυτό είναι το σχέδιο και το θέλημα του Θεού και η προαιώνια βουλή του για την σωτηρία των ανθρώπων. Το ίδιο ευλαβικά και με ιερή συγκίνηση εικονίζονται και οι γέροντες γονείς της Ιωακείμ και Άννα. Την παραδίδουν στα χέρια του Ζαχαρία με μια κίνηση πολύ εκφραστική, που δηλώνει την προθυμία τους να εκπληρώσουν την υπόσχεσή τους στο Θεό και να του αφιερώσουν το μονάκριβο παιδί τους, που το απέκτησαν μετά από πολλών χρόνων προσευχή και νηστεία και σε γήρας προχωρημένο. Όμως η αγάπη στο Θεό επισκιάζει τα σπλάχνα της στοργής της ανθρωπίνης φύσης. Έχουν στραμμένα τα βλέμματά τους στην παιδίσκη τους Μαρία, προσέχοντάς την με πολύ συγκίνηση. Πίσω τους βλέπουμε πολλές νεάνιδες, να κρατούν λαμπάδες αναμμένες και να προπέμπουν την Παναγία οδηγώντας την στο Ιερό, όπου έμεινε σαν περιστερά ηγιασμένη και έγινε η λαμπάδα του Θεού, η κατοικία Του, ο ναός Του, το θυσιαστήριο και η λατρεία η ζώσα και καθαρά.

Σαρακοστή των Χριστουγέννων

Η μεγάλη σημασία της εορτής των Χριστουγέννων και η ευλάβεια των χριστιανών, υπό την επίδραση μάλιστα και της χρονικά παλαιότερης Μεγάλης Τεσσαρακοστής του Πάσχα, οδήγησαν στην καθιέρωση μιας προπαρασκευαστικής περιόδου, όπου οι πιστοί ετοιμάζονται πνευματικά να «οδεύσουν» μέχρι το σπήλαιο της Βηθλεέμ. Η προπαρασκευαστική αυτή περίοδος έχει διάρκεια 40 ημέρες, ονομάζεται Σαρακοστή των Χριστουγέννων και αρχίζει κάθε χρόνο στις 15 Νοεμβρίου. Οι ύμνοι στη λατρεία μας θυμίζουν πως έχουμε εισέλθει σε αυτή την ιερή περίοδο, πως με τρόπο πνευματικό έχουμε πάρει κι εμείς το δρόμο που οδηγεί στη νοητή Βηθλεέμ, δηλ. την Εκκλησία, στην οποία ο Χριστός γεννιέται για να αναγεννήσει κάθε άνθρωπο που ειλικρινά πιστεύει σ' Αυτόν ως προσωπικό του Σωτήρα. Την περίοδο των 40 ημερών, δηλ. από τις 15 Νοεμβρίου έως και την παραμονή των Χριστουγέννων, οι χριστιανοί νηστεύουν. Τη νηστεία αυτή μερικοί ονομάζουν και «νηστεία του αγίου Φιλίππου», προφανώς επειδή αρχίζει την επομένη της μνήμης του συγκεκριμένου αγίου αποστόλου. Όλες αυτές τις ημέρες δεν τρώμε κρέας, γαλακτερά και αυγά. Μπορούμε όμως να καταλύουμε ψάρι – εκτός φυσικά την Τετάρτη και την Παρασκευή. Η ιχθυοφαγία διαρκεί έως και την 17η Δεκεμβρίου

(σύμφωνα με το επίσημο βιβλίο «ΔΙΠΤΥΧΑ» της Εκκλησίας της Ελλάδος). Ψάρι καταλύουμε και την εορτή των Εισοδίων της Θεοτόκου (21 Νοεμβρίου), ακόμη και αν η εορτή αυτή πέσει Τετάρτη ή Παρασκευή. Πρέπει να έχουμε πάντα υπόψιν μας ότι για την Εκκλησία μας η αληθινή νηστεία δεν είναι μόνο η αποχή από τροφές, αλλά και η αποχή από πάθη και αμαρτίες. Λέγει χαρακτηριστικά ο Μέγας Φώτιος: «Νηστεία δεκτή από τον Θεό είναι αυτή που μαζί με την αποχή των τροφών συνδυάζει και την αποστροφή προς τη φλυαρία, το φθόνο, το μίσος και τα άλλα αμαρτήματα. Αυτός που νηστεύει από τροφές, αλλά δεν εγκρατεύεται από τα πάθη, μοιάζει με εκείνον που έβαλε λαμπρά θεμέλια στο σπίτι, που έκτισε, αλλά αφήνει να συγκατοικούν μαζί του φίδια, σκορπιοί και κάθε φαρμακερό ερπετό».

Επιδίωξή μας λοιπόν για τούτη την περίοδο είναι και η πνευματική νηστεία, δηλ. η αποφυγή της αμαρτίας και η τήρηση του θελήματος του Θεού, η εφαρμογή της αγάπης, η συγχωρητικότητα, η ελεημοσύνη και η απόκτηση ακόμη μεγαλύτερης αρετής. Με τον τρόπο αυτό κατανοούμε καλύτερα και πραγματώνουμε το λόγο του Μεγάλου Βασιλείου «Αληθινή νηστεία είναι η αλλοτρίωση από κάθε κακό, από κάθε αμαρτία, από κάθε εμπαθή λογισμό, από κάθε βρώμικη επιθυμία». Με τη νηστεία και την προετοιμα-

σία μας για τα Χριστούγεννα συνδέεται και η μετάνοια. Η ειλικρινής εξέταση του εαυτού μας, η παραδοχή των σφαλμάτων μας και η συμμετοχή μας στο ιερό μυστήριο της Εξομολογήσεως αποτελούν απαραίτητες προϋποθέσεις για μια πραγματικά άξια συμμετοχή στη χριστουγεννιάτικη Θεία Λειτουργία. Μάλιστα, είναι καλό να φροντίσουμε ώστε να προσέλθουμε στο ιερό Μυστήριο εγκαίρως και όχι την τελευταία στιγμή.

Η προπαρασκευαστική αυτή περίοδος προ των Χριστουγέννων μας παρέχει μια πολύ καλή δυνατότητα να αντιληφθούμε την αθλιότητα που κρύβουμε στα βάθη του «είναι» μας, να αποκτήσουμε φρόνημα ταπεινό και ελεγκτικό του εαυτού μας, να μεταμορφωθούμε ψυχικά, να μετανοήσουμε ειλικρινά και να τολμήσουμε τη μεγάλη συνάντηση με Τον Νεογέννητο Κύριο της Βηθλεέμ.

Άγιος Στυλιανός

Ο Άγιος Στυλιανός γεννήθηκε στην Παφλαγονία της Μικράς Ασίας, μεταξύ του 400 και 500 μ.Χ. Ήταν ευλογημένος από την κοιλιά της μητέρας του ακόμη. «Ούτος εκ μήτρας αγιασθείς, γέγονε του Αγίου Πνεύματος οικητήριον», αναφέρει χαρακτηριστικά το Συναξάρι του. Όσο μεγάλωνε, τόσο με την Χάριν του Θεού γίνονταν κατοικητήριο του Αγίου Πνεύματος.

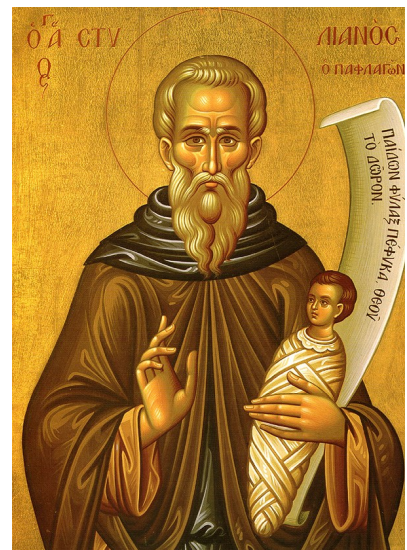
Από την παιδική του ηλικία έδειξε τα σπάνια προτερήματα της αγιασμένης ζωής του. Αν και ήταν και αυτός παιδί και νέος και έφηβος, μολονότι είχε κι εκείνος σάρκα, εν τούτοις δεν άφησε τις επιθυμίες να μολύνουν το πνεύμα και την ψυχή του. Φιλοσόφησε με την αληθινή σοφία του Θεού και είδε πόσο πρόσκαμος και τιποτένιος είναι ο υλικός τούτος κόσμος. Η πρώτη ενέργειά του ήταν να πουλήσει την περιουσία του και να την μοιράσει στους φτωχούς της Εκκλησίας. Αφού, λοιπόν, με τις ευεργεσίες του, ανέβασε ο μακάριος Στυλιανός το γήινο θησαυρό του στους ουρανούς, και τον ασφάλισε, πήγε σε ένα μοναστήρι και ντύθηκε το μοναχικό σχήμα. Από τη στιγμή εκείνη καμιά γήινη σκέψη, καμιά υλική παρένθεση δεν μπορεί να τον απομακρύνει από την πίστη του και την προσευχή του.

Πολέμησε σκληρά εναντίον των τριών εχθρών, της σάρκας, του κόσμου και του διαβόλου. Για να καταβάλει τον καθένα από αυτούς χρειάστηκε πόλεμος πολυχρόνιος,

σκληρός και ανύστακτος. Άλλα η αυστηρότητα εκείνη του ασκητικού βίου δεν του είναι αρκετή, θέλει να πλησιάσει περισσότερο στην τελειότητα. Επιθυμεί, τώρα την πλήρη μόνωση τον αυστηρότατο ασκητισμό: τον αναχωρητισμό. Αποχαιρετάει τους αδελφούς μοναχούς στο Μοναστήρι και αποσύρεται ο Άγιος μακριά σε έρημο και ακατοίμητο μέρος. Εκεί στην έρημο κατασκηνώνει σ' ένα σπήλαιο. Πολλά χρόνια έζησε τη σκληρή ζωή του αναχωρητού. Πάλεψε στην έρημο επί δεκαετίες ολόκληρες σκληρά με τον διάβολο και τον εαυτό του για να φθάσει στην αγιότητα που θέλει ο Θεός, ο Οποίος είπε: «γίνεσθε Άγιοι, ότι Εγώ Άγιος ειμί». Ο Δημιουργός ήθελε να ζήσει ακόμη ο Άγιος Στυλιανός, για να λαμποκοπά με την αρετή του και να παραδειγματίζει με την αυστηρότητα της ασκητικής του ζωής. Διαδόθηκε, λοιπόν, η φήμη του Αγίου Στυλιανού παντού. Πλήθος κόσμος από διάφορα μέρη συνέρρεαν μ' ευλάβεια προς τον Άγιον για να θαυμάσουν την αγιότητα του και ν' αποκομίσουν ψυχικά και σωματικά αγαθά. Η αγία του μορφή, τα σοφά του λόγια, οι προτροπές του άλλαξαν την ζωή πολλών ανθρώπων. Γνώριζε ο Άγιος Στυλιανός, ότι για να κερδίσει κανείς την Βασιλεία των Ουρανών πρέπει να έχει τη ψυχή του, σαν τη ψυχή των μικρών παιδιών που είναι αθώα. Ήξερε, ότι τα παιδιά έχουν αγγελικές ψυχές. Γι' αυτό ήθελε να τα βοηθάει, να τα προστα-

τεύει τα παιδιά.

Ο Θεός βράβευσε το ιερό του αίσημα και του έδωσε την θαυματουργική δύναμη να θεραπεύει τα ασθενικά παιδιά. Μητέρες από κοντινά και μακρινά μέρη, με φορτωμένα στους ώμους ανάπηρα και άρρωστα παιδιά έτρεχαν, με πόνο και πίστη, κοντά στον Άγιο για να ζητήσουν την θεραπεία των παιδιών τους. Έτσι έζησε κι έτσι δόξασε το όνομα του Θεού και δοξάστηκε από τον Ουράνιο Πατέρα ο Άγιος Στυλιανός. Όταν έφθασε σε βαθιά γεράματα, έστειλε ο Θεός τους Αγγέλους Του και πήραν την αγία του ψυχή, για να την αναπαύσουν από τους πολύχρονους κόπους, τις στέρσεις και τη σκληρότητα της ασκητικής ζωής. Κοιμήθηκε, λοιπόν, ο Άγιος πλήρης ημερών και αρετών. Ο Άγιος εικονογραφείται με ένα νήπιον σπαργανωμένο στην αγκαλιά του που συμβολίζει ότι είναι ο προστάτης των νηπίων. Η μνήμη του Αγίου Στυλιανού εορτάζεται στις 26 Νοεμβρίου.

*Στήλη έμφυχος της
έγκρατειας, στύλος
άσειτος της Εκκλησίας
Στυλιανέ άνεδείχθης μα-
κάριε· άνατεθείς γάρ Θεῷ
έκ νεότητος κατοικητήριον
ῶφθης τοῦ Πνεύματος.
Πάτερ ὅσιε Χριστόν τόν
Θεόν ίκέτενε δωρίσασθαι
ἡμίν τὸ μέγα ἔλεος.*

Προσευχή, το κύριο έργο του ανθρώπου

Το κύριο έργο του ανθρώπου είναι η προσευχή. Ο άνθρωπος πλάστηκε για να υμνεί το Θεό. Αυτό είναι το έργο που του αρμόζει. Αυτό μόνο εξηγεί την πνευματική του υπόσταση. Αυτό μόνο δικαιώνει την εξέχουσα θέση του μέσα στη δημιουργία. Ο άνθρωπος πλάστηκε για να λατρεύει το Θεό και να μετέχει στη θεία Του αγαθότητα και μακαριότητα.

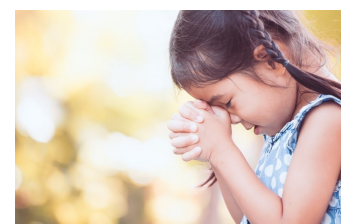
Ως εικόνα του Θεού που είναι, λαχταράει για το Θεό και τρέχει με πόθο να ανυψωθεί προς Αυτόν. Με την προσευχή και την υμνωδία ευφραίνεται. Το πνεύμα του αγάλλεται και η καρδιά του σκιρτάει. Όσο περισσότερο προσεύχεται, τόσο η ψυχή του απογυμνώνεται από τις κοσμικές επιθυμίες και γεμίζει από τα ουράνια αγαθά. Και όσο απο-

χωρίζεται τα γήινα και τις ηδονές του βίου, τόσο περισσότερο απολαμβάνει την ουράνια ευφροσύνη. Η δοκιμή και η πείρα μάς επιβεβαιώνουν την αλήθεια αυτή. Ο Θεός ευαρεστείται στις προσευχές εκείνες που προσφέρονται με τον πρέποντα τρόπο, δηλαδή με συναίσθηση της ατέλειας και της αναξιότητάς μας. Για να υπάρξει όμως τέτοια συναίσθηση, απαιτείται τέλεια απάρνηση του κακού μας εαυτού και υποταγή στις εντολές του Θεού· απαιτείται ταπεινώση και αδιάλειπτη πνευματική εργασία. Αναθέστε όλες τις φροντίδες σας στο Θεό. Εκείνος προνοεί για σας. Μη γίνεστε ολιγόψυχοι και μην ταράζεστε. Αυτός που εξετάζει τα απόκρυφα βάθη της ψυχής των ανθρώπων, γνωρίζει και τις δικές σας επιθυμίες και έχει τη δύναμη να τις εκπληρώσει όπως Αυτός γνωρίζει. Εσείς να ζητάτε

από το Θεό και να μη χάνετε το θάρρος σας. Μη νομίζετε ότι, επειδή ο πόθος σας είναι άγιος, έχετε δικαίωμα να παραπονείστε όταν οι προσευχές σας δεν εισακούονται. Ο Θεός εκπληρώνει τους πόθους σας με τρόπο που εσείς δεν γνωρίζετε. Να ειρηνεύετε λοιπόν και να επικαλείσθε το Θεό.

Οι προσευχές και οι δεήσεις από μόνες τους δεν μας οδηγούν στην τελειότητα. Στην τελείωση οδηγεί ο Κύριος που έρχεται και κατοικεί μέσα μας, όταν εμείς εκτελούμε τις εντολές Του. Και μια από τις πρώτες εντολές είναι να γίνεται στη ζωή μας το θέλημα όχι το δικό μας, αλλά του Θεού. Και να γίνεται με την ακρίβεια που γίνεται στον ουρανό από τους αγγέλους. Για να μπορούμε κι εμείς να λέμε: «Κύριε, όχι όπως εγώ θέλω, αλλ' όπως Εσύ· "γενηθήτω το θέλημά Σου, ως εν ουρανώ και επί της γης"». Χωρίς λοιπόν το Χριστό μέσα μας, οι προσευχές και οι δεήσεις οδηγούν στην πλάνη.

Άγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως

Όχι «δικό μου» ή «δικό σου» μέσα στον γάμο

Μέσα στον γάμο πρέπει να υπάρχει κοινωνία και αλληλομετάδοση των υλικών και πνευματικών αγαθών. Ό,τι ανήκει στον άνδρα προσφέρεται με αγάπη στην γυναίκα. Ό,τι ανήκει στην γυναίκα προσφέρεται με αγάπη στον άνδρα. Όταν στον γάμο αρχίζει να ακούγεται ο λόγος “τα δικά μου” ή “τα δικά σου”, κάτι δεν πηγαίνει καλά. Κάτι προδίδει ότι δεν βαδίζουμε τον δρόμο της αγάπης. “Δικά μου χρήματα, δικός μου μισθός, δικό μου γούστο, δική μου επιθυμία”: είναι φράσεις που σήμερα ακούγονται συχνά, και προδίδουν από μόνες τους την έλλειψη της αγάπης.

Φαίνεται πως σε κάθε εποχή υπήρχε η αρρώστια αυτή. Γι’ αυτό ακούμε τον ιερό Χρυσόστομο να ελέγχει τους συζύγους για το θέμα αυτό: «Μετά τον γάμο δεν είστε πλέον δύο σώματα αλλά ένα, και πώς οι περιουσίες σας είναι δύο και όχι μία; Ω της φιλαργυρίας! Έχετε γίνει ένας άνθρωπος, μία ζώσα ύπαρξη, και λες ακόμη “τα δικά μου”; Είναι

καταραμένος και άθλιος ο λόγος αυτός και τον έχει εισηγηθή ο Διάβολος. Ο Θεός όλα τα δημιούργησε κοινά για όλους μας, και τα πιο αναγκαία από τα χρήματα, και συ λες ότι τα δικά σας δεν είναι κοινά; Δεν είναι δυνατόν βέβαια να πης: “Ο δικός μου ήλιος, το δικό μου φως, τα δικά μου νερά!” Όλα τα απαραίτητα λοιπόν, ο Θεός τα έκανε κοινά, και τα χρήματά σας δεν είναι κοινά;».

Στην περίπτωση που η γυναίκα μιλά για “δικό μου” ή “δικό σου”, ο άγιος Ιωάννης συμβουλεύει τον άνδρα να διδάξει την γυναίκα του, αλλά με πολλή καλωσύνη: «Να

βγάλεις από την ψυχή της κυρίως αυτό: “το δικό μου” και “το δικό σου”. Αν πη “τα δικά μου”, να της πης: “Ποια λες δικά σου, δεν καταλαβαίνω. Τίποτε δικό μου δεν έχω εγώ· πώς λοιπόν λες ‘τα δικά μου’, ενώ όλα είναι δικά σου;... Όλα είναι δικά σου, κι εγώ δικός σου είμαι”. Αυτός ο λόγος δεν είναι λόγος κολακείας, αλλά πολλής συνέσεως... Λέγε λοιπόν: “Κι εγώ είμαι δικός σου, παιδί μου.

Αυτό με συμβούλεψε ο απόστολος Παύλος λέγοντας: Ο ανήρ του ιδίου σώματος ουκ εξουσιάζει, αλλ’ η γυνή. Εάν δεν έχω εξουσία πάνω στο σώμα μου, αλλά την εξουσία την έχεις εσύ, πολύ περισσότερο δεν έχω εξουσία πάνω στα χρήματα”... Ωστε με αυτά που λες δίδαξε την ποτέ να μη λέγη “δικό μου και δικό σου”».

Η θρησκευτική και διανοητική μόρφωση των παιδιών

Ο πιο αρμόδιος τρόπος, με τον οποίο μπορεί να επιτευχθεί η πνευματική (διανοητική) και η θρησκευτική μόρφωση του ανθρώπου, είναι εκείνος που ξεκινά από αυτή τη βρεφική ηλικία. Επειδή όμως οι μόνιμοι άμεσοι και αρμόδιοι δάσκαλοι αυτής της ηλικίας είναι οι μητέρες, γι’ αυτό και είναι ανάγκη αυτές πρώτα να παίρνουν επιμελημένη ανατροφή, γιατί αυτές θα χρησιμεύσουν για τα παιδιά τους ως εικόνες, των οποίων πιστά αντίγραφα θα γίνουν αυτά. Διότι κάπως έτσι στα χνάρια των μητέρων προχωρούν με ακρίβεια τα παιδιά, ώστε μπορούμε να πούμε ότι ένα χνάρι υπάρχει πάνω στο έδαφος, το χνάρι της μητέρας.

Το παιδί τόσο πολύ μιμείται τα πλεονεκτήματα ή τα ελαττώματα της μητέρας, ακόμη και τη φωνή και το ύψος, ώστε πολύ εύστοχα θα μπορούσαμε να παρομοιάσουμε τα παιδιά με τον φωνογράφο, η ορειχάλκινη πλάκα του οποίου δέχεται πρώτα τα ίχνη της φωνής και στη συνέχεια την εκπέμπει με τον ίδιο τόνο, το ίδιο ύψος και με τον ίδιο χρωματισμό, με τον οποίο εκφωνήθηκε.

Άρα απαιτείται μεγάλη προσοχή στην ανατροφή των μητέρων, γιατί η ελλιπής ανατροφή τους θα έχει αναπόφευκτα αποτελέσματα την επιλήψιμη ανατροφή των παιδιών τους, η οποία θα τα κάνει δυστυχισμένα και μάστιγες της κοι-

νωνίας.

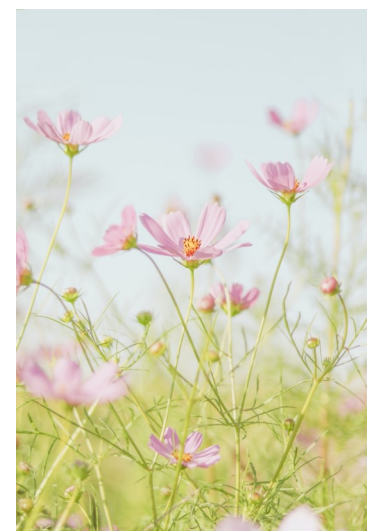
Οι μητέρες, και για τον υψηλό τους προορισμό και για την προσωπική τους αξία, είναι ανάγκη από τη βρεφική ηλικία να παίρνουν την πρέπουσα ανατροφή. Και πρέπουσα σ’ αυτές ανατροφή είναι αυτή που έχει ως αντικείμενο μορφώσεως τον νου και την καρδιά, γιατί αυτά τα δύο είναι τα δύο κέντρα, γύρω από τα οποία περιστρέφεται η πνευματική και ηθική μόρφωση του ανθρώπου. Εάν παραμεληθεί το ένα από τα δύο, η μόρφωση είναι ατελής και χλωαίνει. Ο νους και η καρδιά, αν και είναι όργανα μιας ψυχής, όμως έχουν ανάγκη από διαφορετικά μέσα και τρόπους μορφώσεως.

Η καρδιά ανήκει στον μεταφυσικό κόσμο και ο νους στον φυσικό, γι’ αυτό και κάθε ένα απ’ αυτά είναι ανάγκη να διδάσκεται τις δικές του αλήθειες. Και η αλήθεια του νου είναι η παιδεία και η επιστήμη, της καρδιάς όμως είναι οι υπερφυσικές αλήθειες και η θρησκεία. Είναι λοιπόν ανάγκη να παρέχουμε στα κορίτσια μας παιδεία και θρησκεία, για να μπορέσουν να τα μεταδώσουν και στα δικά τους παιδιά.

Η παιδεία και η θρησκεία είναι οι δύο φωτεινοί φάροι που οδηγούν τον ποντοπόρο άνθρωπο κατά το πολυκύμαντο στάδιο της ζωής του και τον προφυλάσσουν από κάθε ναυάγιο και από κάθε επικίνδυνη πρόσκρουση. Είναι τα δύο μάτια της ψυχής, με τα οποία βλέποντας βαδίζει απρόσκοπτα την οδό της αλή-

θειας που οδηγεί στην ευδαιμονία και τη σωτηρία. Είναι τα δύο όργανα που τον οδηγούν στην τελείωση, τα οποία χρησιμοποιώντας ο άνθρωπος αναδεικνύεται άξιος της υψηλής του καταγωγής και ον της υψίστης περιωπής.

Άγιος Νεκτάριος

Γιατί δεν έρχεσαι ποτέ όταν σε θέλω;

Έρχονται στιγμές στον χρόνο της ζωής μας στις οποίες αναζητούμε τον Θεό. Δεν είναι μόνο οι δοκιμασίες της υγείας, ο φόβος του θανάτου των οικείων μας αλλά και του δικού μας, μια αποτυχία, μία ήττα. Είναι και η συνειδητοποίηση ότι ο χρόνος παρέρχεται και ότι η ζωή μας στερείται του νοήματος που θα μας κάνει να την χαϊρόμαστε αληθινά. Είναι στιγμές κόπωσης από την εργασία, από την σχέση, από την οικογένεια, από την αδυναμία συνεννόησης με τους ανθρώπους, στιγμές μοναξιάς και περισυλλογής. Συνήθως ο Θεός δεν έρχεται όταν Τον θέλουμε. Δεν λέει “ναι” στα αιτήματά μας άμεσα, αλλά μας αφήνει να περιμένουμε. Μας αφήνει να πιούμε το ποτήρι, μας αφήνει να βρούμε μόνοι μας τις απαντήσεις μας. Και ίσως αυτός ο τρόπος δράσης Του να είναι αληθινά λυτρωτικός. Ο Θεός δεν υπάρχει για τα συμφέροντά μας, για τα “θέλω” μας. Υπάρχει για να Του αφευούμε με αγάπη και εμπιστοσύνη, ακόμη κι αν ο χρόνος μας κάνει να αισθανόμαστε ότι λειτουργεί πιεστικά, ότι τα ερωτήματα θέλουν απαντήσεις κι εμείς έχουμε στερέψει και από συλλογισμούς και από ελπίδες.

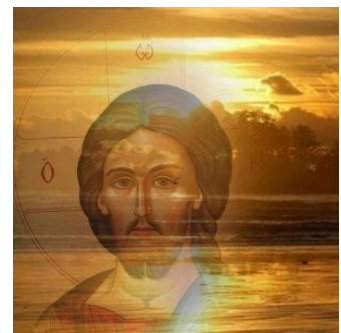
Ο νους μας ψηλώνει όταν στεκόμαστε έναντι του Θεού με την απαίτηση να έρθει όταν Τον θέλουμε. Σκεφτόμαστε βέβαια όπως τα παιδιά έναντι του πατέρα τους. Για να αισθανθούνε ασφάλεια, χρειάζεται η φυσική του παρουσία. Δεν αρκεί να ξέρουν ότι υπάρχει. Η καρδιά τους θέλει την απάντηση από το στόμα του, την αγκαλιά του, ακόμη και το τρυφερό μάλωμα. Όμως η σχέση μας με τον Θεό προϋποθέτει μία πορεία ωρίμασής μας. Δεν βιάζεται να απαντήσει ο Θεός όχι διότι θέλει να μας κάνει να υποφέρουμε, αλλά γιατί ζητά από μας να τανύσουμε τις δυνάμεις μας όσο γίνεται. Να δοκιμαστούμε στην υπομονή και την εμπιστοσύνη. Να αναζητήσουμε στον λόγο Του, στο Ευαγγέλιό Του, στην ζωή των Αγίων, στην καθημερινότητα της εκκλησιαστικής παράδοσης, στην προσευχή είτε στο ταμείον μας είτε στον ναό Του όχι την γαλήνη, αλλά τον σχηματισμό της πεποίθησης ότι δεν απουσιάζει. Μας ακούει. Μας αφήνει στις σκέψεις μας. Όμως σε βάθος χρόνου, σε όποιον πιστεύει, δίνει απαντήσεις!

Κάποτε μας απαντά άμεσα στα αιτήματά μας. Κι αυτό όμως όχι γιατί το δικαιούμαστε, αλλά ως

ένα βήμα προς την ωριμότητα. Ως πατέρας παραχωρεί την εκπλήρωση του θελήματος στα παιδιά του, όχι όμως για να δούνε το πόσο το αίτημά τους πραγματικά άξιζε, αλλά και να εργαστούν ώστε να χτίσουν νέους δρόμους αληθινής προόδου. Η αγάπη του Θεού είναι παιδαγωγική. Είναι δομημένη στα σκαλοπάτια μιας κλίμακας, στα οποία καλούμαστε να ανεβούμε, όχι όμως ίδιοι με πριν, αλλά με καρδιά και σκέψη πιο ώριμη. Η απληστία και η καθήλωση θα κάνουν τον Θεό να δώσει την αίσθηση ότι έφυγε, ότι δεν ακούει. Ο χρόνος της ζωής μας όμως επιφυλάσσει εκπλήξεις.

“Γιατί δεν έρχεσαι ποτέ όταν σε θέλω;” λέει ένα δυνατό σύγχρονο τραγούδι (Αλκίνοος Ιωαννίδης). Ανθρώπινο το παράπονο. Στον χρόνο που μας δίνεται όμως ας κάνουμε ένα βήμα παραπέρα. “Είμαι έτοιμος όταν θα έρθεις, διότι πιστεύω ολόψυχα ότι θα έρθεις”. Βλέπεις την ταπεινώσή μου, τον κόπο, συγχωρείς τις αμαρτίες μου και μου δίνεις την πληρότητα της αγάπης, για να συνεχίσω να αγαπώ τον συνάνθρωπο, τον κόσμο και, αληθινά, τον εαυτό μου!

π. Θεμιστοκλής Μουρτζανός

Που βρίσκεται η ευτυχία

Τίποτα δεν είναι μεγαλύτερο από την καθαρή καρδιά, γιατί, μία τέτοια καρδιά, γίνεται θρόνος Του Θεού. Και τι είναι ενδοξότερο από τον θρόνο Του Θεού; Ασφαλώς τίποτα. Λέει ο Θεός γι' αυτούς που έχουν καθαρή καρδιά: «θα κατοικήσω ανάμεσά τους και θα πορεύομαι μαζί τους. Θα είμαι Θεός τους, κι αυτοί θα είναι λαός μου». (Β' Κορ. 6, 16). Ποιοι, λοιπόν, είναι ευτυχέστεροι απ' αυτούς τους ανθρώπους; Και από ποιο αγαθό μπορεί να μείνουν στερημένοι; Δε βρίσκονται όλα τ' αγαθά και τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος στις μακάριες ψυχές τους; Τι περισσότερο χρειάζονται; Τίποτα, στ' αλήθεια, τίποτα! Γιατί έχουν στην καρδιά τους το μεγαλύτερο αγαθό: τον ίδιο Τον Θεό! Πόσο πλανιούνται οι άνθρωποι που αναζητούν την ευτυχία μακριά από

τον εαυτό τους, στις ξένες χώρες και στα ταξίδια, στον πλούτο και στη δόξα, στις μεγάλες περιουσίες και στις απολαύσεις, στις ηδονές και σ' όλες τις χλιδές και ματαιότητες, που, κατάληξή τους, έχουν την πίκρα! Η ανέγερση του πύργου της ευτυχίας έξω από την καρδιά μας, μοιάζει με οικοδόμηση κτιρίου σε έδαφος που σαλεύεται από συνεχείς σεισμούς. Σύντομα ένα τέτοιο οικοδόμημα θα σωριαστεί στη γη... Αδελφοί μου! Η ευτυχία βρίσκεται μέσα στον ίδιο σας τον εαυτό, και μακάριος είναι ο άνθρωπος που το κατάλαβε αυτό. Εξετάστε την καρδιά σας και δείτε την πνευματική της κατάσταση. Μήπως έχασε την παρηγορία της προς Τον Θεό; Μήπως η συνείδηση διαμαρτύρεται για παράβαση των εντολών Του; Μήπως σας κατηγορεί για αδικίες, για ψέματα, για παραμέληση των καθηκόντων προς Τον Θεό και τον πλησίον; Ερευνήστε μήπως κακίες και πάθη γέμισαν την καρδιά σας, μήπως γλίστρησε αυτή σε δρόμους στραβούς και δύσβατους... Δυστυχώς, εκείνος που παραμέλησε την καρδιά του,

στερήθηκε όλα τ' αγαθά κι έπεσε σε πλήθος κακών. Έδωξε τη χαρά και γέμισε με πίκρα, θλίψη και στενοχώρια. Έδωξε την ειρήνη και απόκτησε άγχος, ταραχή και τρόμο. Έδωξε την αγάπη και δέχτηκε το μίσος. Έδωξε, τέλος, όλα τα χαρίσματα και τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος, που δέχτηκε με το βάπτισμα, και οικειώθηκε όλες τις κακίες εκείνες, που κάνουν τον άνθρωπο ελεεινό και τρισάθλιο. Αδελφοί μου! Ο Πολυέλεος Θεός θέλει την ευτυχία όλων μας και σ' αυτή και στην άλλη ζωή. Γι' αυτό ίδρυσε την αγία Του Εκκλησία. Για να μας καθαρίζει αυτή από την αμαρτία, να μας αγιάζει, να μας συμφιλιώνει μαζί Του, να μας χαρίζει τις ευλογίες του ουρανού. Η Εκκλησία έχει ανοιχτή την αγκαλιά της, για να μας υποδεχθεί. Ας τρέξουμε γρήγορα όσοι έχουμε βαριά τη συνείδηση. Ας τρέξουμε και η Εκκλησία είναι έτοιμη να σηκώσει το βαρύ φορτίο μας, να γεμίσει την καρδιά μας με ευτυχία και μακαριότητα...

Άγιος Νεκτάριος

Βυζαντινά Κάλαντα

Άναρχος Θεός καταβέβηκεν και εν τη Παρθένω κατώκησεν
 Βασιλεύς των όλων και Κύριος, ήλθε τον Αδάμ αναπλάσασθαι
 Γηγενείς σκιρτάτε και χαίρεσθε, τάξεις των αγγέλων ευφραίνεσθε
 Δέξαι Βηθλεεμ τον Δεσπότην σου, Βασιλέα πάντων και Κύριον
 Εξ ανατολών Μάγοι έρχονται, δώρα προσκομίζοντας άξια
 Ζητούν προσκυνήσαι τον Κύριον, τον εν τω σπηλαιώ τικτόμενον
 Ήνεγγεν αστήρ μάγους οδηγών, ένδον του σπηλαιού εκόμισεν
 Θεός, βασιλεύς προαιώνιος, τίκτεται εκ κόρης Θεόπαιδος
 Ιδών ο Ηρώδης ως έμαθεν, όλω εξεπλάγη ο δεύλαιος
 Κράζει και βοά προς τους ιερείς, τους δοξολογούντας τον Κύριον
 Λέγετε σοφοί και διδάκαλοι άρα που γεννάται ο Κύριος;
 Μέγα και φρικτόν το τεράστιον, ο εν ουρανοίς επεδήμησεν
 Νύκτα Ιωσήφ ρήμα ήκουσε, άγγελος Κυρίου ελάλησεν
 Ξένον και παράδοξον άκουσμα και η συγκατάβασις άρρητος
 Ο μακροθυμίας και εύσπλαχνος, πάντων υπομένει τα πταισματα
 Πάλιν ουρανοί ανεώχθησαν άγγλοι αυτού ανυμνήτωσαν
 Ρήτορες ελθόντες προσέπεσον βασιλέα μέγαν και ένδοξον
 Σήμερον η κτίσις αγάλλεται και πανηγυρίζει κι ευφραίνεται
 Τάξεις των αγγέλων εξέστησαν επί το παράδοξον θέαμα
 Ύμνους και δεήσεις ανέμελπον των πάντων δεσπότην και άνακτα
 Φως εν τω σπηλαιώ άνέτειλε και τοις εν τω σκότει επέλαμψε
 Χαίρουσα η φύσις αγάλλεται και πανηγυρίζει κι ευφραίνεται
 Ψάλλοντες Χριστόν, τον Θεόν ημών, τον εν τω σπηλαιώ τικτόμενον
 Ω Παρθενομήτορ και Δέσποινα, σώζε του εις Σε καταφεύγοντας.

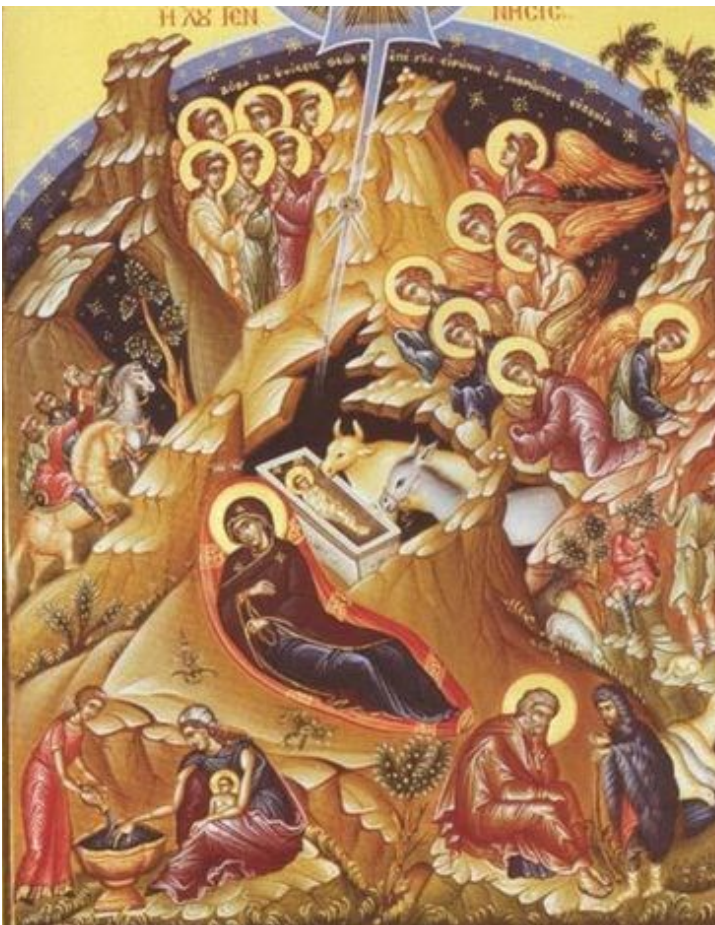
πρεσβ. Αντώνιος Αρ. Μπεζαΐτης
 Εφημέριος Ιερού Ναού Αγίου
 Στυλιανού Γκύζη
 Συνεργάτης Ιδρύματος Νεότητας
 και Οικογένειας
 Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών
 2106401469 / 6977387010
antoniosbezaz@yahoo.gr
 Τεχνική Επιμέλεια: Σπυριδούλα
 Άννα Μπεζαΐτη - πρεσβυτέρα
annabezaiti@yahoo.gr
 Επιμέλεια Κειμένων: Ομάδα
 Νέων και Πνευματικών Τέκνων
 ISSN:2732-8953

«Εγώ... Εσύ... ο ΧΡΙΣΤΟΣ...
 και η καθημερινότητά μας»

www.pantonios.gr

[κάνε κλικ στον σύνδεσμο](#)

Διάβασα κάπου....

Χριστούγεννα σημαίνει να συναντήσουμε τον νεογέννητο Ιησού στην κατανόηση και την αγάπη με τους γύρω μας, στη γενναία αυτοκριτική και την ειλικρινή εξομολόγηση, στη συμμετοχή μας στη λατρεία της Εκκλησίας.

Χριστούγεννα σημαίνει να αφιερώσουμε χρόνο στον Χριστό, που είναι ο αληθινός φίλος των παιδιών και των νέων, να μάθουμε για τη γέννησή Του, να χαρούμε για το μονάκριβο δώρο της λύτρωσης που έφερε στον κόσμο.

Χριστούγεννα σημαίνει να δούμε τον νεογέννητο Χριστό στα μάτια του φοβισμένου πρόσφυγα, του άνεργου, του άστεγου, του εξαρτημένου, του κάθε κουρασμένου διαβάτη με τον οποίο ο Χριστός έχει απόλυτα ταυτιστεί.

Χριστούγεννα σημαίνει το «Ευχαριστώ» που ακόμη δεν είπαμε στο φίλο που μας βοήθησε, το «Συγνώμη» που δεν καταφέραμε να ψελλίσουμε, η «Καλημέρα» που δεν ανταποδώσαμε, η πέτρινη καρδιά μας που ακόμη δεν σπάσαμε, το χαμόγελο που στέρησαμε σε όσους το είχαν ανάγκη.

Χριστούγεννα σημαίνει τη χαρά να μοιράζεσαι ό,τι έχεις αλλά και ό,τι είσαι.